

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejetan za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša. Za o znanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, Gledališka stolba. Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Utisi nemške kulture.

—o.— Slabo se nam te dni prikupuje nemštvo, katero se nam tudi pod egido grofa Taaffeja in gospoda pl. Gautscha usiljuje za podstavo države, za pospešilo avstrijske kulture! Napadi, ki v zadnjem času letijo od nemške strani na kranjsko deželo in na slovenski narod sploh, zajemajo se iz najkalnejših virov človeške narave, ker se zajemajo iz nesramnosti, laži in obrekovanja. Ako se nemštvo že proti malemu slovenstvu tako bori, kako orožje mu potem preostaja za boje proti večjemu narodu, ki je njemu povsem kos? Morebiti nam je to vprašanje najbolji pripomoček, da najdemo znamenilnih znakov za nemško naravo. Saj se tudi v navadnem življenji vidi prikazen, da se mogotec z mogotcem tudi v nasprotji vede dostojno, da pa isti mogotec sleče svojo ovčjo kožo, kadar ima borbo s slabšim tako, da nasproti slabšemu ne pozna nobenega čuta in nobene meje! Tacih mogotcev je v družbi človeški veliko in skrbeti za zalogo tiranstva in podlosti, to je njihovo delo, prava človeška nesreča! In v družbi narodov je nemški narod tak mogotec! V borbi, ki jo nemštvo ima z romanizmom in velikim, to je ruskim slovanstvom, proti takim nasprotnikom poslužuje se sredstev, ki bi se dala opravičiti iz zgodovinske morale. Ali gorje manjšim narodom, ki pridejo v nemško zavisnost! Ti neso le gmotno uničeni, marveč se jim vzame tudi tisto, kar je pri vsem beraštvu vredno življenja, vzame se jim poštenje, dobro ime! Tako se v vsakdanjem življenji maščujejo posamezni surovinci, a takisto dela tudi surovi genij nemškega naroda!

Ali delamo nemštvu krivico, če pridemo končno do takega sklepa? Če trdimo, da je znak nemštva brezozirnost, da za nemško roko ni nobeno orožje pregrdo in neostudno, ali smo pri tej trditvi v zadregi z dokazili? Nočemo se sklicavati na pričo zgodovino, tudi ne podrobno navajati, kar prvi nemški državoslovec Bluntschli piše, da je namreč „nemški red“ v svojem območju smrtno kaznen razpisal za jedno slovansko besedo — nočemo segati v preteklost in polupreteklost, le sedanost, ki je živa pred našimi očmi, nam kaže, kaj vse se ujema z nemško častjo in kje tičejo korenine nemške kulture!

Z nemško častjo se ujemajo vsa lažnjiva po-

ročila, katera se zadnje dni o kranjske deželi in o Slovencih širijo od nemškega do nemškega časopisa. Prijavlja jih Bismarckov organ in prijavlja jih organček, da je le nemški pisan. Vsem tem poročilom je brati, da tu ne gre za dogodke, nego le za konkluzije, le za to, da je konec pesni dober. S tem koncem pa je tesno združen namen, da se slovenstvo kolikor moči počrni pred svetom in da se nemštvo nahujša za križarsko vojsko proti slovenskemu narodu. Namen ta se dosega, ker misliti si moramo tujca, ki razmer, kakor so v istini, ne pozna, marveč si o narodih in deželah napravlja slike in simpatije iz česnikov in dnevnih poročil. Povsem se lahko tukaj Nemec ravna po starem svetu: „Calumniare audacter, semper aliquid haeret“! In ravna se tudi v istini! Odkar mi trdimo starodavno svojo narodno posest in odkar se upiramo nemškemu potujčevanju, odprta so zlobna nemška usta, da nam v slabo ime spravljajo naše dežele in naše lastnosti. Ali najbolj se je pa pokazalo v zadnjem času, kaj je pravo za pravo to: „das zerdeutschen“! Dogodbica, ki se je sukala okolo Zelenčeve plošče, dala je nemškemu časništvu povod za huronsko upitje in vse nemško turnarstvo si je mej svoja pravila vzelo tudi doščbo, da mora maščevanje izvesti proti kranjske deželi in Slovencem. Kakšna imajo biti sredstva se je takoj pokazalo, ker takoj je bila vsa javnost od Trsta pa do Hamburga napolnjena z neosnovanimi sramopisi in psovskami nemške bire proti naši domovini! Ali, komaj so pretekle neke ure, že sloviijo po nemškem vesoljstvu — Mekine pri Kamniku! Da bi ne bilo nobene dvojbe več o kranjskem liliputanstvu in o obleganji nemštva, natisnil se je ultimatum, ki je bil v Mekinah skovan! Das wirkt! Če se je kasneje poudarilo, da ultimatum izvira od strani, ki z narodnostjo nema ničesar opraviti, da v Mekinah ni nobene narodne iskre: vse to je lahko desetkrat sveta resnica, ali zastoj se trudiš, če hočeš takega pojasniti in popravka najti v nemškem časopisju. Grditi in psovati znajo Nemci, pričati resnice pa nikdar neso znali in se tudi nikdar naučili ne bodo! Poslednji čas je torej za nemško javnost tabor narodne naše politike v Mekinah in iz Mekin je došel slovenski dokument, da se surov boj napoveduje vsemu nemštvu!

Vse ostudne pogrduje, ki se zavoljo Zelenca in Mekinskega tajnika zadnji čas usipajo na slovenski narod iz nemških peres, pričajo nam, da hoče naš sosed in gost uničiti čast naših dežel in našega naroda z neprestanim obrekovanjem, potrjujejo nas v starem prepričanju, da je nemštva moč proti maloštevilnim narodom v — brutalnosti!

Ker se nam Slovencem tako godi silna moralna krivica, a nemamo sredstev, da bi le v malem obsegu nasproti nemškemu občinstvu zastopali svojo narodno čast, postali bomo končno popolnem hladnokrvni za to, ali imamo kaj veljave v Nemcih ali pa nemamo nobene, prišli bomo do tega, da nam je ljubše v Nemcih slabo ime, nego-li dobro. Toliko pa bomo vender morali ostati čujoči, da ne bode narod sam plačeval svojih obrekovalcev. Končno moramo vender priznati, da se nemško časopisje pita večinoma s sramopisi, ki mu dohajajo iz naše srede od naših brezvestnih nasprotnikov. Skoro vsacega bi lahko s prstom pokazali! In kaj takega mej sabo trpeti ne smemo, znebiti se moramo svojih obrekovalcev, osobito tistih, ki se plačujejo iz davkov naših dežel! Menimo tudi, da bi nam ne bilo treba še posebe opozarjati visoke c. kr. vlade, naj na svoje uradnike pazi tudi v tem oziru. Saj mora biti tudi njej na srečo čast posameznih kronovin, mir narodov in mirna bi ne smela videti, da njeni organi teptajo dobro ime prebivalstva, kateremu služijo, da vznemirjajo javnost z neumestnimi demonstracijami in lažnivimi poročili. Glede na zadnje dogodke in poročila moramo javno obžalovati, da vladni organi delijo bratovščino s kliko, katera si svoj zasluženi politični pokoj znosen dela s kovanjem najzlobnejših pogrduje. In kar se tiče Mekinske afere, ne bi še hoteli trditi, da je stvar zagledala beli dan po volji napadenega okrajnega glavarja gospoda dra. Russa. Tajiti se sicer ne dá, da je bila zlobna roka, ki je vrgla kost, da se je obrala, kakor se je obrala, a nekoliko dotike je utegnili biti pri tem tudi od strani gospoda dra. Russa. Ali je bilo res samo in golo naključje? Vsekako bilo bi za čast vladnega organa najprimerniše, če bi se stvar tako pojasnila, da nema okrajni glavar Kamniški najmanjše krivde, da se je proti deželi zlorabilo pismo najlokalnejšega pomena. Bodi

LISTEK.

Tri slike.

(Ruski spisal I. S. Turgenev, prevel Osamčlec.)

„Sosedstvo“ je jedna izmed važnejših neprijetnostij vaškega življenja. Poznal sem nekega vologodskega pomeščika, ki je o vsakem priličnem slučaju ponavljal te le besede: „slava Bogu, jaz nemam sosedov“ — in priznavam, da nesem mogel, ka bi ne bil zavidal tega srečnega umrjočega. Moja vasio nahaja se v neki obljudenejši guberniji Rusije. Okrožuje me velika množica sosedov, začeni z dobromiselnimi in poštenimi pomeščiki, oblečenimi v ohlapne frake in še ohlapnejše telovnike, — in končavi s pooblaščenimi postopači, nosečimi surke z dolgimi rokavi in tako imenovanim „finskim“ vozlom za vratom. V številu vseh teh dvorjanov našel sem slučajno sicer nekega jako ljubeznivega mladeniča: služil je poprej pri vojaki, potem šel je na odpust ter se naselil na vekov veke v vasi. Po njegovem pripovedovanji služil je dve leti v P-skem polku; jaz pa v resnici ne razumem, kako je mogel ta človek prenašati kako obvezanost ne le dve leti, temveč le v času dveh dni. Rojen bil

je „za mirno žizem, za tihoto vaško“, to je za leno, brezskrbno životarenje, ki ni, omenim mimogrede, brez nobenih velikih in neizcrpnih razkošij. Živel je jako izvrstno: ne meneč se ni malo za gospodarstvo, prožil je na leto méroma deset tisoč rubljev, najel si je vrlega kuharja (moj prijatelj je rad dobro jedel); tudi si je naročal iz Moskve novejšo francoske knjige in žurnale. Ruski čital je le samo izvestja svojega oskrbnika in to z veliko silo. Zjutraj (če ni šel na lov) do večerje in pri večerji ni slekel spalne suknje; prebiral je kake gospodarsvene risarije, ali je šel v konjušno, ali na pod, ter se šalil z babami, ki so pri njem mahale s cepci, da je bilo joj. Po večerji napravil se je moj prijatelj jako skrbno pred zrkalom in šel h kakemu sosedu, obdarjenemu z dvema ali tremi lepimi hčerkami; brezskrbno in miroljubno vlačil se je za jedno iz njih, igral se z njimi slepe miši, vračal se domov precej pozno in takoj zaspaval v izvrstno spanje. Dolgočasiti se ni mogel, ker se ni nikedar udajal popolnemu brezdelstvu; izbiral pa si tudi ni posla, in kakor otrok veselil se je malenkostij. Na drugi strani ni čutil posebne privezanosti k življenju in zgodilo se je, da je sledeč volka ali lisico, podil konja preko dveh prepadov, da še sedaj ne

morem razumeti, kako da si ni stokrat zlomil vratu. Pripadal jo oni vrsti ljudij, ki vzbujajo v nas misel, da ne znajo sami sebe ceniti, da se pod njihovi zunanjim ravnodušjem skrivajo silne in velike strasti; nasmejati bi se vam v obraz, ako bi mogel uginiti, da tako o njem mislite; in priznati moram, da sam mislim, če se je tudi nahajalo v mojem prijatelji za mladih let kako, makari nejasno a silno stremljenje do tega, kar se jako milo naziva „nekaj višega“, da se je to stremljenje pred davnim časom v njem umirilo in zamastilo. Bil je precej tolst ter se veselil izvrstnega zdravja. V našem veku človeku ni možno, da bi ne ljubil ljudij, ki malo premišljajo o samih sebi, ker so nenavadno redki. . . . moj prijatelj pa jedva ni pozabil svoje osebe. Sicer pa se mi zdi, da že malo mnogo govorim o njem — in moje blebetanje je tem neumestnejše, ker on ni predmet moje povesti. Zvali so ga Peter Feodorovič.

Nekega jesenskega dne sešlo se nas je pet pooblaščenih lovcev pri Petru Feodoroviču. Vse jutro proveli smo na prostem, ubili dva volka in mnogo zajcev ter se vrnili domov v onem vnetoprijetnem razpoloženji duha, ki ovlada slednjega poštenega človeka po srečnem lovu. Mračilo se je.

pa to, kakor bodi, terjatev, ki se je izpregovorila zadnjič v imenu okraja Kamniškega in ki jo je potrditi tudi s stališča dežele in naroda, terjatev, da gospod dr. Russ skrbi za javni splošni popravek, opravičana je v vsakem slučaju. Opravičeno popravek pričakujemo po nemških listih in če bi ga ne pričakali, potem je dolžnost navstala deželni poslancem, da se potegnejo za čast dežele in naroda na javnem mestu in sicer brez katerega ozira koli, izimši jeden ozir, to je ozir na — narod in njegovo čast. Storiti morajo naši zastopniki proti domačim klevetnikom, kar morejo z vso vztrajnostjo, splošna skrb pa nam bodi, da narod naš ubranimo pred tako kulturo, kakeršna je židovstva polna kultura nemška, da ga ubranimo pred nemštvom, naj tudi še danes ima priporočila avstrijskih ministrov!

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 12. julija

Moravski Čehi nekda nameravajo še tretjkrat postaviti za kandidata namestnika grofa Schönborna. Nadejajo se, da bode vsprejel mandat, ko bode v tretjič voljen. Grof Taaffe ga pa tudi ne bode več sišil, da naj odloži mandat, ko bode videl, da vsekako hočejo volilci, da jih zastopa.

Vnanje države.

Črnogorci imeli so zopet hude boje s Turki pri Kolašinu. Zgube so na obeh straneh velike. Natančnejega se o teh bojih nič ne poroča. Ker se ti boji ponavljajo, ni to brez vse nevarnosti za evropski mir.

Kakor se od vladne strani zatrjuje, **Srbija** ne bode zbrala večjega števila vojakov ob jugovzhodni meji, ker bi se bala kake ustaje, ampak samo zategadelj, da tudi izvežba brambovce. Temu preklicu pač ni dosti verjeti. Vlada hoče samo zakriti strah, ki ga ima že pred jedva pojavljajočim se gibanjem.

Pred nekaj dnevi odšel je bil v Sofijo gospod Vincenc Caillard, član upravnega sveta turškega državnega dolga in zastopnik angleških upnikov. Hotel je z **bolgarsko** vlado se pogajati o urejenju bolgarskega tributa. Da bi pa Bolgare lažje pregovoril, da bi redno plačevali tribut, hotel je stvar tako urediti, da bi se tribut kapitalizoval in potem premenil v bolgarski državni dolg. Ker Bolgarija tako nema dosti dolžnosti do Turčije, kakor da jej mora plačevati tribut, bi bila potem skoro popolnem samostojna, ko bi jej ne bilo treba plačevati tributa. Vincenc Caillard je mislil, da se bode bolgarska vlada z obema rokama poprijela njegovih predlogov. Stvar se je pa drugače zasukala. V Sofiji so si mislili, da je bolje, če se Turčiji plačuje danj, kajti lahko ostanejo včasih na dolgu, Turki pa tudi niso marali za tako urejenje stvari, ker bi potem Bolgari še samostojnejši postali. Poleg tega imeli so proti temu pomisleke v Sofiji in Carigradu zaradi Rusije. Ta stvar bi morda dala povod Rusom, da bi zaseli Bolgarijo. Caillard tedaj ni nič opravil.

„Pravitelstvenij Vjestnik“ trdi, da **Rusija** ni rušila Berolinske pogodbe s tem, ker je odpravila svobodno pristanišče v Batumu, kajti svobodno pristanišče se je bilo dovolilo le vsled sile razmer. Sedaj so se pa razmere spremenile in za državni zaklad je škodljivo, ako je carina na kopnej strani Batuma. To ovira gmetni in trgovinski razvoj Batuma in ozemlja, ki se je po vojni pridružil Rusiji. Zlasti to škoduje naftine obrtnosti in trgovini v Transkavkaziji. Prebivalstvo je že večkrat prosilo za odpravo svobodnega pristanišča. Član 59 Berolinske pogodbe je popolnem drugačen od drugih določeb. V njem ni nikakega sporazumljenja, ampak

le svobodna izjava Rusije, da napravi v Batumu svobodno pristanišče. Velevali sedaj tudi nemajo več te koristi od Batuma, odkar se je popustilo prevažanje blaga čez Kavkaz v Perzijo. V Batumu sedaj nema nobena tuja vlast nikakih interesov, zato pa mora Rusija sama odločevati, ker je že veliko žrtvovala za te kraje. Osemletna skušnja je pokazala, da je vsekako treba odpraviti svobodno pristanišče.

Krečanski generalni guverner pripravlja več postavnih načrtov za bodoče narodno sebranje. Pred vsem se nekda misli preorganizovati žandarmerijo in zboljšati občila. Zdaj je še javna varnost jako majhna in cest še jako primanjkuje. Vse to ovira razvoj dežele.

Regulovanje meje mej **Francijo** in **Kongijsko državo** bilo je brez uspeha. Uzrok temu je, ker so Francozje zahtevali novoiznajdeno ozemlje ob Ubangi ter Likone, ki se je v pogodbi vzela za mejo, neso mogli najti tam, kjer so mislili, da je. Začela se bode sedaj nova pogajanja. Belgijski minister Pirmez, ki je pred poldrugim letom vodil pogajanja, in polkovnik Strauch, načelnik kongijske vlade v Bruselji, odpotovala sta že v Pariz.

Dopisi.

Iz Šmarji pri Jelšah 10. julija. (Naša c. k. r. sodnijska pristava.) Mnogokrat smo že zadnja leta čitali o nestrpljivih razmerah mej prebivalci Šmarskega trga in c. k. r. sodnijskimi pristavi. Dokazalo se je tudi že, kaj da je pravo za pravo uzrok tem razmeram. Slednja pristava dr. Wagner in Doxat očividno tudi nista sposobna, ali bolje rečeno, voljna, da bi zboljšala te odnose in utešila razburjena čustva. To se vidi iz čudnega, po svoji naravi nam jedino znanega dogodka, o katerem se je govorilo že zdolgo, katerega pa moramo še malo osvetliti.

C. k. r. pristava v Šmarji pri Jelšah se je prigodilo, da jima je gostilničar, ko sta se pritoževala o slabi postrežbi in hrani in pri tem z gostilničarjem kakor s hlapcem ravnala, hrano za vselej odpovedal. Ko se jima je čez kakih 14 dni v drugi gostilni iz istega uzroka isto zgodilo, nista mogla v nobeni gostilni, pa tudi v nobeni privatni hiši Šmarskih tržanov redne hrane dobiti in sta tako v veliko zadrego zabredla. A izmisliha sta si sredstvo. Šla sta k občinskemu zastopu, kjer se je njiju pritožba vzela v zapisnik.

Na to pritožbo zaslišaval je občinski odbor vse krčmarje, ki so pristava hrano odrekli. Izjave gostilničarjev strinjajo se vse v tem, da jim ni mogoče, adjunktoma v gostilni hrane dajati, ker bi s tem vse druge goste odgnali in ker bi adjunkta z njih hrano ne bila zadovoljna.

Gosp. Jagodič, ki jima je bil prvi hrano odpovedal, izjavlja v zapisniku, da nista bila pristava nikdar s hrano zadovoljna, da sta mu kjubu nizki ceni po 4, 6 do 8 kr. odtrgavala, da sta v gostilno došle Slovence glasno pozdravljala z „windischer Trottel“, tujce pa pitala z izrazi „gestunkene jildische Bagage“, sploh pa tako postopala, da sta mu vse goste odpravila in da nobena točarica pri njem več ostati ni hotela. Nihče torej ne more od njega terjati, da bi jima še dalje v krčmi hrano dajal, pripravljen pa je, dajati jima hrano na dom za določeno ceno.

Občina je navedeni zapisnik, ker se je sama čutila nepristojno, predložila c. k. r. okrajnemu gla-

varstvu, slednje pa je izjavilo, da v tej zadevi ničesar storiti ne more. To je kratek podatek vse te, za c. k. r. pristava toli sitne zadeve. Pri tem bi bilo menda tudi ostalo, ko bi se na nasprotni strani ne poskušalo čisto nedolžnost naših pristavov dokazati, po raznoterih listih resnico vsega dogodka pačiti in laži sejati. Čuje se celo in čita, da se je sprožila peticija, naj bi se okrajno sodišče iz Šmarji premestilo in to zahtevanje podpira se s tako čudnimi razlogi, da skoro ne vemo, ali oni, ki jih objavljajo, sploh ne vedo, kaj govorijo, ali pa vedoma lažejo.

Neovrgljiva resnica je, da se dokler uradnika, ki sta vse to sama prouzročila, ostaneta pri našem sodišču, tukajšnje razmere nikdar zboljšati ne morejo, kajti ne glede na to, da se ta gospoda vsakemu, ki ni njih vrste, neprijazna kažeta, je tudi njihovo postopanje tako arogantno, da ne vzbujata pri nikomer simpatij, pač pa sovraštvo. Ker ni upanja, da bi se omenjena gospoda spreobrnila, tudi ni pričakovati, da bi sovraštvo proti njima ponehalo.

Da pristavoma iz navedenih vzrokov ljudstvo ni prijazno, da so njima gostilničarji iz tehničnih vzrokov hrano odpovedali in odrekli, da se jih vse ogiblje, to se v nasprotnih listih imenuje hujskanje proti uradnikom in zaradi tega bi se moralo sodišče premestiti. Omenjena gospoda naj bi mirne goste svobodno psovala, to bi ne bilo nič napačnega, a psovani gospodje bi se morali dr. Wagnerju in Doxatu še zahvaljevati. Taka je logika in morala židovsko-nemških listov!

Da bi se le ne govorilo o hujskanji proti uradnikom! Človek, srečajoč tega in onega, na uradnika niti ne misli, ampak samo na človeka brez uradne lastnosti, ki mu je zopern, katerega pogledati neče, na človeka, ki se ne obnaša, kakor se spodobi v olikani družbi. Kar se tiče premeščenja našega sodišča, je vse, kar nasprotni listi v tem oziru pišejo, preabotno, da bi se tukaj dalje razpravljalo. Popolnem otročje pa je, ako se misli, da se bode to zgodilo dvema uduknima osobama na ljubo. Mi pač mislimo, da si bodeta dr. Wagner in Doxat, če je še kaj pravice na svetu, prej hrane pri drugem sodišču iskala, predno pride vprašanje o premeščenju našega sodišča na dnevni red.

Domače stvari.

— („Deutsche Zeitung“) je vzela pod svoje okrilje odvetnika g. dr. Slanca v Rudolfovem, tedaj glasilo novo-nemške Avstrije — „starega Avstrijana“, „den alten Oesterreicher“. Če že v tem tiči nesramežljiva nedoslednost, še večja pa je nedoslednost nemško-narodnega žurnala potem, da on sam omenja rečenega odvetnika nekdanjo agitacijo za slovensko uradovanje. Odvetnik, ki se šteje narodnim, ki se šteje, da je nekdanj dobro zastopal po časnikih slovenski program, on bi že zavoljo svoje časti, doslednosti svoje moral tudi v dejanji biti za načela, katera je zagovarjal in priporočal. Ako pa tega ne stori, potem mora biti tudi Dunajskemu žurnalu prav, da je „Slovan“ pritiral ime „starega Avstrijca“ na dan! Zagovorniki dr. Slanca se torej sklicujejo na napačne premise, če tožijo, da je kritika zadela narodnega odvetnika in še tako slepe oči bodo uvidele, da jo je gosp. dr. Slanec zopet zavozil. Honorara menda „Deutsche Zeitung“ ne bo dobila!

— (Državni poslanec prof. Šuklje) je v soboto poročal Novomeškimi volilcem o svojem delovanju v državnem zboru. Došlo nam je o tem obširno izvešje, katero priobčimo v prihodnji številki.

— (Meščanskim učiteljem) na Dunaji je imenovan naš pisatelj gosp. Josip Ciperle.

— (V Kamniku) bile so v soboto volitve v mestni zastop. Zmagala je v tretjem razredu „konservativna“ stranka z dvema glasoma večine. Kakšna je ta konservativna stranka, naj čitatelj blagovoljno presoja po tem, da je njen kandidat mej drugim bil znani „Johann“ Ketzl, ki je dobil največ glasov. Danes je volitev v drugem razredu, agitacija bode zopet velika. O rezultatu pričakujemo poročila.

— („Glasbena Matica“) završila je v 8. dan julija t. l. v čitalnični dvorani šolsko leto 1885/6. Navzlic temu, da se neso izdala posebna vabila, zbralo se je k tej slavnosti mnogo našej nadobudni mladini in glasbeni umetnosti prijaznega občinstva. Ko sta se odpeli pesmi „Pozdrav domovini“ od Košata in „Kranjska dežela“ od dr. Ipavca nastopila je gospodična D. P., ter v krasnem govoru ocenjevala delovanje in zasluge „Glasbene Matice“ na glasbenem polju. Po končanem govoru,

Veter vel je preko temnih polj in šumno zibal gole vrhove brez in lip okrožujočih dom Lučinova. Prijezdili smo, zlezli s konj... na pragu obstal sem in se ozrl: po sivem nebu polzeli so težko dolgi oblaki; temno-rujavi grm lomil se je v vetru in žalobno šumel; rumena trava pripogibala se je brezmožno in žalostno k zemlji; staje drozdov preletavale so se po jerebikah, obsejanih z jarkimi temnorudečimi grozdi; v tankem in šibkem vejevju brez švigale so svistajoč sinice... v vasi so hripavo lajali psi. Postal sem žalosten... zato vstopil sem s pravim veseljem v jedilnico. Oknice bile so zaprte, na okrogli mizi, pokriti s slepeče belim prtom, sredi kristalnih karafink, napolnenih z rudečim vinom, gorelo je osem sveč v srebrnih podsvečnikih, v kaminu plapolal je veselo ogenj — in star, jako čeden strežnik z ogromno plešo, oblečen po angleški, stal je v čestipolnem miru pred drugo mizo, na koji se je že šopirila velika skleda za juho, ovita z lehkimi in dišečimi parom. V veži šli smo mimo drugega rednega človeka, hladečega šampanjca — „po strogih pravilih izkustva“. — Večerja bila je, kakor je navada ob tacih prilikah, — nenavadno prijetna; hohotali smo se, pripovedovali dogodke,

zgodivše se na lovu, in z navdušenjem spominali se dveh znamenitih „ugnanjih“. Najedši se dovoljno razkošno posedli smo se v širokih stolih okrog kamina; na mizi široka srebrna čaša in po nekajkih trenutkih razjasnil nam je brzi plamen plapolajočega ruma prijetno nakano gospodarjevo, da „pripravi palenico“. — Peter Fedorovič ni bil človek brez okusa — vedel je pa na primer, da nič ne upliva tako moreče na fantazijo nego ravni, hladni, pedantični svit svitlik — in zato je ukazal ostaviti v sobi samo dve sveči. Po stenah trepetale so čudne polu-sence, koje sta proizvajala pohotna igra ognja v kaminu in plamen pelenice... tiha, nenavadno prijetna uteha zamenila je v naših srcih nekoliko bujno veselost, ki je gospodovala pri večerji.

Razgovori imajo svojo usodo — kakor knjige (po latinski poslovice), kakor vse na sveti. Naš razgovor tisti večer bil je nekako raznolik in živ. Od vsakdanjostij prehajal je k dovolj važnim občnim vprašanjem, lahko in neprisljčno povračal se je k vsakdanjostim življenja... Ko smo že precej mnogo blebetali, umolknili smo najedenkrat vsi. V takem časi, pravijo, proletava tihi angelj.

(Dajje prih.)

kateri je bil od vseh udeležencev vsprejet z burnim odobravanjem, zapeli so vsi gojenci lepo pesem „Lipa dišeča“ od dr. Ipavca. Potem nagovori gospod prvosednik Fran Ravnika zbrano mladino sledeče: „Kot veteran mej slovenskimi boritelji vzel sem naposled v roki slovensko lipo, ter jo podal mladini naši, da nam svira in poje mile domače pesmi, da nam starejšim daje pogum za daljno ustrajno delovanje, da mladini udari ob srčno struno domoljubja, da se razlega po vseh hišah slovenskih od najvišje palače do najborneje kočice. Vaše petje mi je tedaj v največjo radost in veselje, zaradi tega Vam tudi jaz izrekam svojo iskreno zahvalo, a ne samo svojo nego tudi ono častitega odbora in gg. učiteljev, s katerimi smo v isti harmonični zvezi, kakoršno mora vladati pri Vas v petji in glasbi. Vaša in naša zahvala se tedaj pobotata, nam je najlepše plačilo, da ste marljivi, Vam pa zadostilo, da Vam drage volje podajamo sredstva do izomike v najblažji umetnosti, v glasbi. V harmonični zvezi hočemo vsi stati skupno kot trda nepremična skala sredi viharjev, sredi nasprotnih valov. V to ime zakličem: Bog daj svoj blagoslov! Pri vsaki slovesni priliki, kadar koli se zbiramo Slovenci, nam je tudi sveta dolžnost spominjati se našega presvetlega vladarja, ki nam je kot pravi oče omogočil izomikati se na narodni podlagi, postavljati si temelje za boljšo bodočnost, zaradi tega vsliknem uzvišeni njegovi osebi „Živio,“ „Slava.“ Trikratni živio in slava zadonel je iz stoterih grl presvetlemu cesarju in po dvorani zaorila je mogočno „cesarska pesem,“ katero je občinstvo stojé poslušalo. Naposled razdelila so se mej gojence spricevala. In tako je zaključila „Glabena Matica“ svoje drugo šolsko leto s prepričanjem, da je, kar je bilo v njeni moči, storila za razvoj glasbene umetnosti, in s trdno nado, da bode naš glasbeni zavod, kateri je izvestno važen faktor v prosvetljenje naše mladine, v prihodnje našel od strani vseh Slovencev obilne gmotne podpore, katere baš sedaj, ko dobiva glasbena šola vedno širšo podlago, najbolj potrebuje.

— (Gospod Ivan Šubic) spisal je v letošnjem poročilu c. kr. višje gimnazije Ljubljanske pod naslovom „Ljubljansko barje“ jako korenito razpravo, katero je potem kot odtis izdal v posebni knjižici. Človeka sploh že veseli, če naleti v šolskih programih na sestavek, ki nema presuhe katederske vsebine, temveč ki obdelava kak zanimiv predmet iz javnega življenja, še bolj se bode pa vsakdo radostil, čitajoč gospoda Šubica knjižico „Ljubljansko barje“. Gospod pisatelj namenil se je bil spisati prirodoopisno in zgodovinsko sliko barske kotline, a zaradi preoblega gradiva priobčil nam je, kakor sam pravi, samo „skromno črtico“ Ljubljanskega barja, katerej je pa dodal veliko zgodovinskih podatkov, tako da je knjižica pri vsej „skromnosti“ jako zanimivo delo, katero bode vsakdo z veseljem čital, kdor se zanima za izsušenje Ljubljanskega barja in za prirodoopisne predmete sploh. G. Šubic opisuje v rečeni knjižici najprej barski teritorij, potem barsko kotlino, kakersna je bila nekdanj in je sedaj, omenja „stavb na koléh od naroda „mostišča“ imenovanih nekdanjo fauno in sedaj še nahajajoče se povodnice in močvirnice, našteva vse barske plasti, vse sedanje barske lupinarje, analizo barskega blata in ilovice. Potem je zanimiv sestavek o postanku barja in rupe in floristična črtica barske kotline, v kateri so navedene vse glive, lišaji in mahovi, slednji večinoma vzeti iz bogate zbirke tajnocvetk g. Alf. Pavlina. Knjižici je dodan zemljovid barja in več prerezov, katere je g. Šubic sam risal in tako podal nam pristno in jako poučno sliko vsega 15.700 ha. obsejajočega barja. Knjižica odlikuje se po lepem jeziku, jako srečno izbranih izrazih in je v obče tako prijetno berilo, da nam je vzbudilo slast po večjem delu, katero je gospod pisatelj na prvi strani mej vrstami naznanil.

— (Javna skušnja v orglarski šoli Cecilijanskega društva) v Ljubljani (Stari trg, dr. Ahačičeva hiša) bode v sredo dne 14. t. m. ob 9. uri dopoldne. Vabijo se k njej prijatelji glasbe sploh in še posebno prijatelji cerkvene glasbe.

— (Razpisano) je mesto svetnika pri nadsodnji v Gradci. Prošnje do 28. t. m.

— (Trtno uš). Konstatovali so že tudi v Halozah in je baje že 40 oral okuženih.

Zupanova slavnost.

Slavnosti v Sloveucih neso redke, malokatera pa se je vršila tako lepo, na tako splošno zado-

voljnost kakor včerajšnja. Prelepi kraj, kjer se je uprizorila, jako ugodno popoludansko vreme, izvrstni red, izborni govori in ubrano petje, vse to je sodelovalo, da smo z najprijetnejšimi utisi zapustili dr. Jakoba Zupana rojstno vas in da se vsakdo z veseljem spominja včerajšnjega dne.

Brdski okraj še doslej ni imel velike narodne slavnosti, ker ni bilo prave prilike. Ves okraj je tako naroden, da nemškutariji niti sledu ni in da v tem oziru ni potrebe za narodno veselico. Stoletnica Zupanovega rojstva je dala pravi povod, da smo obiskali preprijazne Prevoje in dostojno slavili spomin moža, ki je ondi zagledal luč sveta.

Kako probujen je ves okraj, videlo se je včeraj. Vsaka vas, koder smo se vozili, postavila je vitke maje, s katerih so vihrale cesarske zastave in trobojnice, povsod so prihajajoče goste navdušeno pozdravljali, Prevoje pa so bile posebno praznično okrašene, zlasti pa prostor pred Zupanovo rojstno hišo.

Iz Ljubljane odpeljalo se je k slavnosti do 250 osob, namreč „Pisateljsko društvo“, „Slavec“, „Sokol“, mnogo gospic in gospodov, iz Kamnika došla je „Lira“, iz Dola „Bralno društvo“, iz vseh sosednih krajev pa mnogo rodoljubov. Ljubljanske goste pozdravljali so počenši od Trzine po vseh vaseh s streljanjem, na Viru pozdravil jih je gospod župan in brdka gospica poklonila je Sokolu krasen šopek svežih cvetlic, pred Prevojami pa jih je vsprejela prav dobro izvežbana Domžalska godba, s katero na čelu so potem šli na prostor, slavnosti odmenjen.

Na Prevojah, jako prijazni vasi, bila sta dva slavoloka. Prvi, pri katerem je bil oficijalni sprejem, z napisom „Dobro došli“ in z Zupanovimi stih:

Vse imamo
Pa ne znamo,
Le iščimo
Pa dobimo.

na drugem, pred gosp. Švarceljna gostilno pa so čitale naslednje „po dr. J. Zupanu“ zložene dovtipne vrstice:

Dovelj imamo,
Če koj ne damo,
Le potrpite
Še vsi dobite!

ki so vzbudile mnogo veselosti in se skazale jako umestne in resnične. (Dalje prih.)

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 11. julija. Druge ponesrečene so dobili, le grofa Pallavicinija še ne. Trupla zašili so v vrečo. Pallavicinija še iščejo.

Praga 11. julija. Državni poslanec Josip Klima ustrelil se je včeraj zvečer, ko je ravno v Lučnici imel stopiti v vlak odmenjen v Prago.

Rim 10. julija. Včeraj v 6 krajih 121 ljudi za kolero zbolelo, 54 umrlo.

London 11. julija. Dosedaj imajo konservativci 287, vse tri druge stranke (Gladstonovci, nasprotujoči liberalci in Parnellovci) vkupe pa 280 glasov.

Peterburg 11. julija. Včeraj zvečer kraljica grška z otroci semkaj dospela.

Narodno-gospodarske stvari.

Spomenica Kranjskega obrtnega društva. (Dalje.)

Kar se pa tiče dela na polji, ve vsakdo, da ne traja celo leto, ampak le nekaj malo mesecev, in še te mesece potrebuje se večje število delavcev le nekatere čase, kakor ob žetvi in košnji. Kdo pa tudi ne ve, da ob košnji in ob žetvi prihaja v mesto mnogo prebivalcev z dežele, da si poiščejo dela in nekaj grošev zaslužijo. Kaj pa naj bodo prisiljenci delali ves drug dolgi čas, ko ne bode dela na polji. Delali bodo v delavnici. Zakaj se pa ni izvel deželnozborski sklep s 1883 leta? po katerem bi bilo moralo oskrbnitvo prisilne delavnice najeti zemljišča v bližini delavnice, ja obdelavati s prisiljenci, ker pridelke porabljati v lastnej režiji. Da, tedaj je bil cel kup ovir, mej družim se je omenjalo, da bi se morali uradniki posebe nagraditi ali pa jim dodati nove moči, da bi prisiljenci oni čas, ko ni dela na polji in v grdem vremenu — in kakor je znano, je v Ljubljani deževje jako pogosto — vendar morali delati v delavnici. Kar se tiče poljskih del, se je tedaj na merodavnem mestu priznalo, da nikakor neso pripravna, da bi se našim tožbam korenito odpomoglo.

Pa navzlic tem zlim naj bi se zavod še podvojil in posebna poboljševalnica za malostne izpri-jence se sezidala. Ker pa dežela zato ni dovolj

močna, naj bi pa še država prihitela na pomoč. Da takej zjedineni moči morali bi mi popolnem podleči, to je gotovo.

Nadejamo se, da bodo udeleženi visoki organi, predno store odločilni korak, z ozirom na našo revščino celo stvar še blagovolili dobro preudariti. Pri tem so nam sledeči momenti pred očmi:

Če se je oskrbnitvo prisilne delavnice izreklo za razširjenje in pri tem posebno poudarjalo materialni dobiček za deželo zdi se nam, da so oskrbniki uradniki pri vsem priznanji njih osebnih zaslug in delovanja vendar še le nedavno stopili v to službo, in zlasti je vodja zavoda še le tedaj prišel v našo deželo in mesto. Mi imamo tedaj dovolj povoda dvomiti, da bi si bili nabrali dovolj skušenj, ki so potrebne za temeljito presojo vseh merodajnih razmer. Da še res manjka skušenj, vidi se iz trditve, katero je tudi ponavljal poročevalec v deželnem zboru, da čevljarji v Krakovem in Trnovem še ceneje delajo kakor prisiljenci. Da! potem delajo domači marljivi delavci konkurenco izprijemcem v prisilni delavnici! Za taka originalna izumljenja dotičniki pač prilično lahko prosijo za podelitev izključnega privilegija.

Ko smo celo stvar dobro preudarili, prišli smo do spoznanja, da bi razširjenje prisilne delavnice bilo vsekako škodljivo za obrtni stan, deželi bi pa tudi ne doprineslo tistih finančnih dobičkov, kateri se pričakujejo, zategadelj smo začeli misliti, če kaki drugi vzroki ne nagibljejo osobja prisilne delavnice, da se s tako gorečnostjo poganja za povekšanje. Naravno je, da se je nam usiljevala misel, da so morda osobni vzroki, zaradi katerih se tako poganjajo za uresničenje tega projekta.

Ako se bode zavod povekšal, bode se povekšal tovarniški obrat, tedaj tudi tovarniški dobiček, od katerega dobiva osobje tudi svoj delež. Sedaj dobiva oskrbnik od dobička kakih 300 gld., kontrolor 200 gld. Podobno nagrado dobivajo tudi delavski mojstri. Ko se bi podvojil tovarniški obrat, bi se tudi tu posebni dohodki vsaj podvojili. Pa tudi stalne plače bi se morale povekšati v primeri z razširjenjem zavoda.

Mi trdimo, da se financijelna korist za deželo, če se povekša zavod, nikakor ni dokazala. Tudi v deželnem zboru se ni poskusil niti približen račun.

Recimo, da bi se vsled povekšanja zavoda povekšali tudi dohodki zaklada prisilne delavnice, dežela dobila bi nekaj tisoč več tovarniškega dohodka? Kje je pa ustanovna glavnica, kje obresti? Kaj se bode moralo vse zidati.

Sedaj obstoječe poslopje se bode moralo za dvojno povekšati, zidati velika kapela, nov obsežen zid okrog napraviti. Nadalje se bode morala zidati posebna hiša za poboljševance, zopet nova kapela, novo administracijsko poslopje za pazniško osobje, učitelja itd. Vsekako bi se pa okrog moral napraviti visok zid. (Konec prih.)

Zahvala.

„Pisateljsko društvo“ odkrilo je včeraj ob štirih popoldne spominsko ploščo slavnemu slovenskemu učenjaku, pisatelju in pesniku dr. Jakobu Zupanu na Prevojah. To slavnost povzdignilo je s svojo navzočnostjo toliko število odličnega občinstva od blizo in daleč, da zmatramo za svojo dolžnost istemu izreči presrčno zahvalo, osobito pa slavnostnemu odboru na Prevojah, pevskega društva „Slavec“ v Ljubljani in „Liri“ v Kamniku, telovadnemu društvu „Sokol“ v Ljubljani in „Bralnemu društvu“ v Doli, gospodu ravnatelju Fr. Wiesthalerju za res prekrasni slavnostni govor in vsem drugim, ki so kaj pripomogli k prelepi slavnosti, da se je ista tako krasno zvršila.

Odbor pisateljskega društva.

Zahvala.

„Slovensko bralno društvo“ v Kranji, šteje si v dolžnost in čast izrečiti pevskega društvu „Liri“ iz Kamnika in vsem drugim gostom, kateri so nas pri slavnosti dne 4. julija t. l. s svojim prihodom počastili, najiskrenejšo zahvalo.

Zahvala.

Podpisani usojajo si tem potom izreči najpriskrenejšo zahvalo vsem p. n. gospodom tržanom Završkim in vrlemu gostu z Vranskega za simpatije, katere so nam povodom izletnega zborovanja Celjskega učiteljskega zborovanja dne 8. julija t. l. v tako obilni meri skazali. — Zahvaljujem se pa tudi slavnemu Savinjskemu učiteljskemu društvu, ko je naše vabilo prijano vsprejelo ter nas v tako obilnem številu počastilo.

Za Celjsko učiteljsko društvo

Tone Breznik,
predsednik.

Kdor se boji mrtvouda

ali katerega je že zadel, ali pa boleha na navalu krvi, omotici, udotrupi, ali ne more spati ter ima bozne živce, naj si naroči knjižuro „Ueber Schlagfluss-Vorbeugung und Heilung“, 5. izdaja, ki se zastojni in franko dobi od pisatelja bivšega deželnoobrambovskega batalijonskega zdravnika Rom. Weissmann-a v Vilshofen-u, Bavarsko. (38—13)

Tujci:

10. julija.

Pri stonu: Oswald, Viktorin z Dunaja. — Drobois iz Celovca. — Sperl z Dunaja. — pl. Ebner, Kadunec iz Trsta. — Saus z Dunaja.

Pri vstopu: Berder z Dunaja. — Ecker iz Grada. — Grader z Dunaja.

Tržne cene v Ljubljani dné 10. julija t. l.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, hktl.	6 66	Špeh poveljen, kgr.	70
Rež,	5 20	Surovo maslo,	85
Ječmen,	4 06	Jajce, jedno	2
Oves,	3 25	Mleko, liter	8
Ajda,	4 23	Goveje meso, kgr.	64
Proso,	4 87	Telečje	46
Koruza,	4 87	Svinjsko	60
Krompir,	—	Koštrunovo	32
Leča,	9	Pišanec	45
Grah,	9	Golob	17
Fižol,	10	Seno, 100 kilo	30
Maslo, kgr.	—	Slama,	2 85
Mast,	—	Drva, trda, 4 metr.	60
Špeh frišen,	62	" mehka,	4 20

Meteorologično poročilo.

Dan	Cas opa- zovanja	Stanje barometra v mm.	Tem- peratura	Ve- trovi	Nebo	Mo- krina v mm.
10. julija	7. zjutraj 2. pop. 9. zvečer	733.58 mm. 735.80 mm. 739.06 mm.	16.2° C 20.0° C 14.2° C	sl. vzh. sl. svz. sl. vzh.	dež. d. jas. dež.	27.3 mm. — dežja.
11. julija	7. zjutraj 2. pop. 9. zvečer	739.88 mm. 739.80 mm. 739.82 mm.	12.4° C 15.2° C 12.8° C	sl. vzh. sl. svz. sl. vzh.	obl. obl. obl.	0.60 mm. — dežja.

Srednja temperatura 16.8° in 13.5°, za 2.1° in 5.4°
pod normalom

Dunajska borza

dné 12. julija t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	85 gld. 15	kr.
Srebrna renta	85	90
Zlata renta	119	—
5% marcna renta	102	—
Akcije narodne banke	871	—
Kreditne akcije	276	80
London	126	35
Srebro.	—	—
Napol.	10	02
C. kr. cekini	5	94
Nemške marke	62	—
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 131	—
Državne srečke iz l. 1864	100 gld. 168	—
Ogrska zlata renta 4%	105	85
Ogrska papirna renta 5%	94	80
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105	20
Dunava r. g. srečke 5%	100 gld. 117	25
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	125	25
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	98	90
Kreditne srečke	100 gld. 177	10
Rudolfove srečke	10	18
Akcije anglo-avstr. banke	120	115
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	197	25

Zahvala.

Za izkazano sočutje ob bolezi in smrti ter
pri pogrebu našega nepozabljenega soproga, ozi-
roma očeta, brata in svaka, gospoda

ANTONA PORENTE,

mesarja in hišnega posestnika,

izrekamo vsem sorodnikom, prijateljem in znan-
cem za poklonjene prekrasne vence, posebno pa
zadrugi mesarjev, slavnemu telovadnemu društvu
"Sokol", gg. pevcem Ljubljanske Gitalnice, kato-
liški družbi, prečastiti duhovščini in sploh vsem,
kateri so se pogrebu v tako obilnem številu ude-
ležili, tem potom svojo najtoplejšo in najprisrč-
nejšo zahvalo.

Ljubljana, 12. julija 1886.

Zaljujoča rodbina
Porenta.

(503)

V našem založništvu je izšla in se dobiva po vseh
knjigotržnicah knjiga:

Kurzgefasste

Geschichte Krains

mit besonderer Rücksicht auf Cultur-Entwicklung.

Von

August Dimitz.

10 fl. v 8°.

Cena mehko vezani knjigi je 80 kr., elegantno v zlatem
obrezku vezana stane 1 gld. 50 kr.

Čislani gospod pisatelj podaja nam v omenjeni knjigi pregledno
in skupno, nič važnega prezirajočo, objektivno podobo povestnice
naše ožje domovine, koja bode vsak domoljub gotovo kot dobro došlo
in s veseljem marljivo prebiral.

Ig. pl. Kleinmayr & Fed. Bamberg
knjigotžnica

v Ljubljani na Kongresnem trgu.

V „NARODNI TISKARNI“ v LJUBLJANI

sta izšli knjigi:

N o v.

Roman. Spisal Turgenjev, poslovenil M. Mdoerh. — Ml. 8°,
32 pol. Cena 70 kr., po pošti 80 kr.

Junak našega časa.

Roman. Spisal M. Lermontov, poslovenil J. P. — Ml. 8°,
264 strani. Cena 40 kr., po pošti 45 kr.

Št. 11.602.

(490—3)

Razglas.

Kakor znano, širi se kolera v nekaterih mestih
na obalah jadranskega morja.

Vsled tega bodi občinstvo opozorjeno na mest-
nega magistrata razglas s 25 dné decembra vian-
skega leta št. 21.606 s pristavkom, da je vsacega
popotnika, ki prihaja iz krajev, kjer je kdo zbolel
za kolero, brez odloga oglašiti pri tukaj-
šnjem policijskem odseku, in sicer je tiste
popotnike te vrste, ki si vzmó stanovanje po pri-
vatnih hišah, oglašati isto tako, kakor one, kateri
ostanejo v gostilnicah, ker je vsacega brez razločka,
kdor prihaja iz okuženega kraja, zdravniško opazo-
vati skozi tri dni. Kdor opusti zapovedano ogla-
silo, bode kaznovan z najkrajnejšo strogostjo.

Hišni gospodarji odgovorni so tudi za svoje
gostaje.

Mestni magistrat Ljubljanski,

dne 8. julija 1886.

V najem se dá trgovina s specerijskim bla- gom in deželnimi pridelki

v Ljubljani, izven mitnice, v hiši poleg dveh zelo
obljudenih cest, od sv. Mihaela počenši. — Ravno tam se
odda gostilnica s sobami za tuje gostilničarje na
račun. — Natančneje pove iz prijaznosti upravnistvo „Slo-
venskega Naroda“.

(502—1)

Koncipijenta,

kateri zna v slovenskem jeziku vsa notarska dela oprav-
ljati in ima dobre svedoče, vsprejemem za vstop do 1. sep-
tembra t. l.

Ponudbe naj se s prilogi podpisane poslati
račijo.

Ivan Plantan,

c. kr. notar.

(500—1)

Hotel „Blejski grad“

ob Blejskem jezeru na Kranjskem, v jako mičnem
kraju, z izvrstno restavracijo, ponuja rodbinam in posamič-
nim osobam zdravo in prijetno

(501—1)

letovišče.

Cene sob zmerne. Restavracija zadostuje vsem zahtevam.
Jezerke kopeli 19° R., vožnja v čolnih, lov postervij. Radi
svoje lege, 100 metrov nad Blejskim jezerom, in
soličnatih potov jako ugodno

krajno zdravišče.

Kaj več pove Alojzij Putschek, hôteier na Bledu.

Med v satovji

à Ko. 80 kr.

Garantiran pitanec

v škatljah po 5 Ko., Ko. po 60 kr., škatlja 30 kr.,
se pošilja po pošti proti predplačilu ali povzetju.

V škatli na debelo ceneje.

OROSLAV DOLENEC,

svečar,

(84—23)

v Ljubljani, Gledališke ulice.

OGLAS.

1000 knjig „LIRA in CVETJE“,

zbirka vsakovrstnih pesnj, je na prodaj, katere je
ranjki Ivan Dolinar založil in, na svetlo dal in katere,
žali Bog, ni utegnil razprodati. Da se pa ranjcemu čast
reši, ker tiskovina se ni plačala, priporoča to knjigo vsem
čl. rodoljubom soproga ranjcega Dolinarja in sicer za zni-
žano ceno 40 kr. zvezek prost poštnine.

Spoštovanjem

Katarina vdova Dolinar,

(473—5)

Trst, Via Ferriera 323.

Slavnemu občinstvu se priporočam kot

parketni polagatelj

ter tudi oskrbam parkete iz tovarne.

Spoštovanjem

(480—3)

Martin Primožič, mizarski nastavnik,
v Ljubljani, Gradišče št. 8.

Hiša z vrtom v Celji,

v jedne glavni ulic, v dobrem stanu, proda se za ceno,
katera dá 5% ni donesek. — Več pove upravnistvo „Slo-
venskega Naroda“.

(485—2)

Dr. FRAN ZUPANC

preselil se je

v Štefenburgove ulice št. 3,

I: nadstr., na levo, v Koslerjevi hiši.

Ordinira vsak dan:

(504—1)

dopoludne od 9. do 10. ure,

popoludne od 2. do 3. ure.

Št. 94. M. š. sv.

(488—2)

Natečaj.

Začetkom šolskega leta 1886/87 se bode na
samostalni jednorazredni mestni ljudski šoli z dvema
oddelkoma in poludnevni poukom v predkraj „Ka-
rolinska zemlja“ (na močvirji) popolnila služba
učiteljska.

Tej službi pripada letna plača 600 gld., pra-
vica do postavnih službenih doklad, prosto stanova-
nje ali pa postavna stanarina.

Prosilci za to službo imajo svoje prošnje z do-
kazili o učiteljski sposobnosti za pouk v obeh de-
želnih jezikih in o doznanjem službovanji, in sicer,
ako se nahajajo v dejanski službi, potom predsto-
ječega c. kr. okrajnega šolskega sveta vsaj do
15. avgusta 1886 uložiti pri podpisnem c. kr.
mestnem šolskem svetu.

C. kr. mestni šolski svet v Ljubljani,

dné 7. julija 1886.

Prvosednik: Grasselli.

Velika partija 1 (788—153)

ostankov sukna

(po 3—4 metre, v vseh barvah, za polno možko
obleko, pošilja po poštenu povzetju, ostanek po
gld. 3.75)

L. Storch v Brnu.

Ako bi se blago ne dopadalo, se more zamenjati.

Samo nekaj dnij

na Fran Josipovem trgu

v nalašč zato zgrajenem šatoru

ANATOMIČNI PATOLOGIČNI

M U Z E J,

kjer se vsakemu ponuja priložnost, spoznati svoj lasten jaz.

Odprt je vsak dan od jutra do večera.

Prva sobana:

plastično-mehanični umetni stvori

za gospode, gospe in otroke.

(492—2)

Drugi oddelek

samo za gospode, kateri so spolnili že dvajseto leto.

V torek in v petek samo za dame.

Ustopnina 20 kr., za vojake 10 kr.

Kaj več povedo plakati.